

Annette Johnson

FYRSTEN

Det her er en historie om dyb kærlighed for længe, længe siden. Det er også en historie om afstande i tid og rum. Om to sendebude, hvis handlinger får stor betydning tusinde år tilbage i tiden.

NATIONALMUSEET

Skoletjenesten

DEXTRA TENET FERRUM, VACUAM TENET ALTERA CERAM.
INCIPIIT, ET DUBITAT; SCRIBIT DAMNATQUE TABELLAS

Ovid

“I højre hånd holder hun griflen, i venstre den blanke voksplade.
Hun begynder – og tøver, skriver og betragter det skrevne ...”

Mille, der er 11 år, og Marcus, der er 12 år, er klassekammerater. De bor på landet og er næsten altid sammen – det vil sige, når Mille ikke er hos sine heste eller ude at ride, og når Marcus ikke er ude med sin kikkert for at se på fugle. Ellers løbetræner Marcus og følger Mille på hesten, selv i trav. Denne specielle forsommeraften, hvor fortællingen begynder, sidder de sammen under et stort lindetræ på en høj – en gravhøj fra jernalderen. Her er der vid udsigt over landskabet. Marcus har sin kikkert med, og Mille har ladet sin hest græsse tæt ved.

- Se, Mille, en ørn!

Han bliver afbrudt af mobiltelefonen.

- Det er Runa. Hun spørger, om vi kommer over i aften. De andre fra klassen kommer også. Grill ved søen.

- Fint, ok med mig. Så går jeg lige hjem og tager et bad og sætter hestene ind. Tager du musik med? – Vi mødes her om en halv time.

Mille kommer i god tid og sætter sig tankefuld op ad træet. God idé, Runa har fået. Det er længe siden klassen har været samlet, og der er dejligt, hvor hun bor, tæt på søen; men hvor bliver Marcus af? I skarpt trav ser hun ham komme løbende over engen.

- Tog det så lang tid at sætte håret?

- Nej, nej, Mille. Jeg var lige nødt til at kikke i fuglebogen. Jeg har ikke set nogen før som den.

- Er du nødt til altid at have den kikkert med!?

- Ja, hvis jeg ser den igen ved søen hos Runa – et oplagt sted.

- Marcus, vi er sent på den. Vi er nødt til at skyde en genvej gennem mosen.

- Suk og sump, Mille, der er jo gamle tørvegrave, dybe vandfyldte huller; det kan være livsfarligt.

- Ja, vi passer på, og jeg ved, hvor der er en trædestensrække.
- En hvadfornoget?
- En række af sten, sat i mosen engang i jernalderen. Jeg ved, hvor de starter, følg mig.
- Jeg troede, at du kun vidste noget om heste, Mille.
- Åh, en smule andet har jeg da snappet op. Og du ved, min onkel er professor i latin, det sprog romerne talte, ja, man bruger det jo endnu til plantenavne og betegnelser for fugle, det burde du da vide. Han har også fortalt mig om vejbyggeri, kommunikationslinier, vigtige forbindelser over lange strækninger. Dengang under romerrigets storhedstid, ja, dengang vi her nordpå havde tætte kontakter til dem. Med latin kan du også med meget korte sætninger fortælle en masse, ja, ligesom sms. Det minder mig om, åh nej, Marcus, jeg har ikke min mobil med, optag lige mig her ved den første sten og send besked til Runa, at vi er på vej.

De første sten var lette at finde, der var tørt, men snart blev sumpen tættere, og store starknolde dækkede dem. Elletræernes rødder og pilekrattet gjorde det svært at komme frem. Mosen emmede, og en tågedis lagde sig omkring dem.

- Det er mosekonen, der brygger, ja, det siger man. Eller er det elverpigerne, der danser, hvad foretrækker du, Mille?
- Kom nu, Marcus, og drop det fuglekikkeri.
- Nej, Mille, hørte du den ikke? Det er lidt uhyggeligt – jeg tror, det er en ravn, nej, det er en natugle.

Marcus har kun øje for sin fugl og mister et skridt.

- Auvv... Mille vent!

Mille trækker ham op. Han har jagende smerter, og blodet løber fra et skrappt snitsår på benet.

- Jeg holder dig, kom her, tag min hånd.

Mille er bange.

- Vi må have hjælp. Hvor er din mobil?

- Jeg kan ikke finde den!

- Gør ikke noget, jeg ved, der bor en kone derhenne. Hun lever alene i et lille hus her ved mosen, jeg har været der før. Vi kalder hende for Urtekonen – kom, hold ud!

Igennem tågen kunne de skimte de levende lys i vinduerne i det lille hus. Det gav dem mod til den sidste anstrengende tur igennem krattet. Mille bankede hårdt og desperat på den gamle trædør.

- Jamen, kære børn, kom ind. Hvad er der sket?

De berettede, og såret blev bundet ind. Urtekonen så på Marcus med et uudgrundeligt blik, og i det samme skreg ørnen.

- Kom her, sæt jer ved brændekomfuret. Det var et slemt snit. Nu koger jeg urter, de vil hele såret.

Med fåreskind og lune tæpper omkring sig sad de med varm the ved ovnen, mens konen puslede rundt, og gryden kogte.

- Mille, der er hverken strøm eller vand i det her hus, men her er rart.

- Hørte du ørnen, Marcus? sagde Urtekonen. Ræk mig din hånd, lad mig se din håndflade. Mange gør sig kloge på at læse fremtiden, men jeg har med mine mange år her i mosen lært at kende fortiden. Alt det, der engang er sket. Mosen gemmer, mosen bevarer flere tusinde års historie om krige, kampe og kærlighed, sorger og glæder. Du, Marcus, har oplevet noget stort, det kan jeg se i din hånd. Såret stammer fra et sværd; engang i jernalderen blev det stukket i mosen som sejrgave til guderne. Det er et slemt, men et rent snit, og det vil snart hele.

Marcus fik en lille skindpose om halsen med ekstra urter, den duftede stærkt. Med besked om, hvordan urterne skulle bruges, tog de med tak afsked.

- Mille, lad os tage hjem, jeg fryser.

- Du har nok feber Marcus, her, tag min jakke. Vi går tilbage nu, hold om mig.

Tågen blev tæt som en grød, mosen gyngede under dem, og de kunne knap finde fodfæste. Endelig blev jorden fodfast, og det gik op ad bakke. Tågen lettede, og de kunne skimte gravhøjen.

- Marcus, går det?

- Ja, helt fint. Jeg har det varmt nu. Jeg fryser ikke mere, mit sår gør ikke ondt. Lad os fortsætte.

- Hej, stop, Marcus, se på dig selv! Dit tøj, du har jernaldertøj på af uld – kofte og bukser i den fineste blå farve! Og en kappe – jeg kan dufte urterne endnu. Om din hals, se et smykke med huller – skindposen er blevet til et smykke!

Marcus blev tavs og mærkede på sit sår, der var et ar nu.

- Du Mille, se så på dig selv, du har også uldtøj på – smuk kjole, den klæder dig! Smarte sikkerhedsnåle, dér på skuldrene. Sig mig, hvad er der sket? Drømmer vi? Knib mig lige i armen.

- Av – ikke så hårdt! Ørnen, kik op, Mille, det er den samme, vi er vågne!!

- Ja, men se dér, under din kappe, en skulderrem med et fint trærør. Hvad er der i det?

- Lad os se efter.

Ud trak de et stykke sammenrullet pergament.

-Det er forsejlet, Mille. Vent, jeg kan høre nogen.

Tågen var bag dem, og himlen lyste op, klar og blå. Fra højen lød jublende barneskrig. Får, der brægede. Køer, der brølede. Og en hundeglamm. Imod dem kom en flok børn løbende. De hujede og kaldte, og snart var de omringet af glade unger, der trak i dem.

- Vi er ventet, Mille. Se en landsby!

Vejen gik forbi smeden, gnister og hammerslag bragede – han stoppede og hilste. Der var fæ og folk alle vegne. De blev ført hen til indhegningen, og porten til landsbyen blev åbnet. Børnene holdt dyrene ude.

- De kikker på dig, Marcus, på en særlig måde, hils igen.

Marcus bukkede og hilste. De gik forbi rækker af huse og kom ind på en åben plads, hvor mange var forsamlet. Pludselig blev alle stille – fra den anden side af brønden kom en ung mand, klædt som Marcus, trækkende med en hest. En hest, der var mørk og skinnende velplejet. Sadelen var lavet af træ og betrukket med læder, og hovedtøjet havde sølvbeslag.

- Han vil have, du skal sætte dig op, det er en ære – Marcus, forstår du?

- Jamen, Mille, jeg har aldrig siddet på en hest, det ved du!

- Op med dig, altid her fra venstre side, jeg holder fast i hovedtøjet. Pas på, ikke trække for meget. Den har et særligt bidsel på, det lyster det mindste ryk.

- Du holder fast, lov mig det. Mille, det er flot heroppefra – vi skal ud af landsbyen på den anden side.

Børnene løb foran og åbnede hegnsporten i den anden ende af landsbyen. Foran dem var en brolagt vej, et imponerende syn – den var bred og førte dem igennem en dal. Så gik det opad igennem en skovtykning, og dér på den anden side åbnede landskabet sig, og i horisonten så de mægtige egestolper.

- Det her er stort, Mille.

Endnu en port blev åbnet, og der foran dem – et syn for guder. En bygning så stor. Over den svævede ørnen.

- Marcus, se derovre, der står flere heste. Stig af nu, kom. Jeg går lige over til dem.

- Mille, du kommer tilbage, jeg vil ikke være alene om det her!

- Ja, vent lidt Marcus.

Mille kom tilbage med salighed i øjnene. Alle de dejlige heste. Og sammen gik de mod den store hal. I døren blev de budt velkommen af terner. Indenfor stod sølvkar med varmt vand. Deres hænder blev nænsomt vasket og tørret i varme håndklæder. Et tæppe blev trukket fra, og dér i lyset fra det flammende ildsted på en

prægtig stol sad husets herre – Fyrsten. Væggene var beklædt med broderede tæpper. Der var bænke, og på bordet skinnede fornemt service.

- Kom herhen kære børn, I er længe ventet. Sæt jer her tæt ved mig. Spis jer mætte.

- Tak, sagde Marcus, han var så sulten. Knib mig lige i armen, Mille. Taler jeg latin?

- Ja, vi er hos en fyrste på Sjælland, og du med dine klæder og dit ærinde kan selvfølgelig tale latin. Du er ikke nogen barbar, altså en der bare siger “barbarbarbar” – det kaldte romerne de fjerne folk mod nord, inden de lærte dem godt at kende. Fortsæt bare på latin! Sæt dig hos ham.

- Vær hilset Marcus, du er længe ventet – du er mit sendebud. Spis, drik og du skal...leve lykkeligt! Jeg løfter dette bæger til jeres ære, jeres skål.

- Marcus, se inskriptionen. Ja, der står på latin langs kanten: “Drik og du skal leve lykkeligt.”

På bordet, der var blomstersmykket, var en overdådighed af mad: grillstegte lamme-køller, flæskesteg, krydrede, røgede ribben fra hjorte. Skåle med syltede bær, saucer med urter, hele ørreder og de mindste lækreste tørrede småsild. Store sølvfade blev budt rundt. Og så kom en lille krukke med låg på. Marcus åbnede forsigtigt.

- Uf, Mille, hvad er det her – det lugter ligesom – hvad er det nu, jo, surstrømning, det har jeg smagt i Sverige.

- Det er Garum, Marcus – fiskesauce, gæret fisk, pureret og krydret. Nogen elsker det, ved du, andre?? Det er en delikatesse, Marcus.

- Nej tak, Mille – derhenne er olivenolie. I kanden dér. Det smager godt! Mille, ræk mig noget mere af det store brød.

De var sultne, og mens de spiste sig mætte, kom musikanter, der på lyre og med trommer gav det hele en eventyrlig stemning. Alle klappede, og så rejste Fyrsten sig. Der blev stille i den store hal.

- Marcus, du har brevet med dig – sæt dig her tæt på mig.

Fyrsten brød seglet på pergamentrullen.

- Brevet her er fra en kvinde, Fortuna hedder hun. Jeg mødte hende for år tilbage ... Hun bor langt, langt mod syd. Dér, hvor vores folk har kæmpet mange kampe sammen med romerne under den store kejser Marcus Aurelius. Hun bor i det land, hvor de bedste heste bliver avlet. Da vi mødtes, blev vi forelskede ved første blik. Lad mig se – her står på latin.

Fyrsten læste og fik sorg i blikket.

- Min bror er dødeligt såret i kampene sydpå, og nu er han i pleje hos hende. Marcus, jeg ber' dig at tage af sted i morgen. Du, mit sendebud, skal bringe ham hjem! Jeg har et skrin her – denne ormehovedring af guld ber' jeg dig overbringe hende – den er smedet her i Norden, og den skal være vores symbol på troskab og evig kærlighed. Du har også en veninde, ser jeg. Kom her Mille, jeg kan se, at I to er forbundne. Kom nærmere, sæt dig her. Mille – dit navn, på romernes sprog latin, betyder: Tusind – 1000. Det er blevet mig fortalt, at du er en god rytter og en god ven. Jeg ser i dine øjne, at du vil opleve tusinde glæder, men også tusinde sorger. Du får harmoni og balance i dit liv. Du har en særlig indre styrke og "hesteblood" i dine årer. Jeg beder dig følge Marcus i morgen. Her, bær denne perlekæde som symbol og tegn på din trofasthed, dit venskab med Marcus. Og ikke mindst din store forstand på og kærlighed til hestene. I perlerne er din kraft gemt, og i den er duften af tusind blomster – Millefi-ora!

Fyrsten kaldte en af sine mænd til sig og fik bragt nogle læderombundne bøger lavet af tyndt udskåret lindetræ. De var på størrelse med et lille kladdehæfte. Siderne var holdt sammen af lædersnøre. Da den blev åbnet, så man, at indersiden af træfladerne var fordybet og fyldt med voks. Fyrsten tog en spids jerngriffel og begyndte at skrive i voksen.

- Marcus, det er en skrivetavle. En tabula rasa. Min onkel har fortalt om dem. En genial opfindelse, mere end to tusind år gammel. Når man har læst beskeden eller brevet, kan man glatte voksen ud og skrive igen. Når der ikke er mere voks, fylder man den bare op. Se, den kan osse forsegles, hvis det skal være hemmelige meddelelser, og modtagerens navn kan stå der. Og så kan kurerer, handelsmænd eller andre rejssende bringe den til modtageren. Den er let og fylder så lidt, at man kan have den i et bælte.

Fyrsten skrev på latin, men satte nederst på den ene vokstavle nogle runetegn. Og så blev den forseglet.

- Marcus, her, tag denne tabula, den er nu i din varetægt. Skjul den godt i dit bælte under din kappe. Du har skarpe øjne som en ørn – brug dem!

Fyrsten talte alvorligt med Marcus og meldte så, at det var tid til at gå til ro. De blev ledsaget af stolte folk hen til brede bænke foret med uldskind. I lyset af bålet faldt de til ro. Mille og Marcus lå tæt sammen og kikkede ind i ilden.

- Mille, vil du med? – Jeg gør det!

Mille sov allerede. Marcus så på hende, hun var allerede af sted, vidste han. Eller osse drømte hun om heste. Marcus sukkede og vendte sig om, puttede uldtæpperne omkring dem, og faldt i en dyb, tiltrængt søvn.

Næste morgen blev de vækket af hanegal og en rumsteren af mus. Udenfor var der et postyr og leben.

- Kom, Mille – ud af halmmåtten med dig!

- Ja, ja, lad mig lige vågne, jeg kommer nu!

- Vi skal af sted sammen. Spis noget grød – det er godt. Tag honning og nødder på.

- Marcus, her var godt at sove, men alle de mus! Der var én, der drillede mig i nat, lige under mit skind. Sig mig, har de ikke nogen katte her?

Marcus grundede og så sig omkring.

- Nej, du har ret, jeg har ikke set nogen katte.

Morgenmåltidet blev indtaget udenfor i solen med udsigt til søen og lyden af kvækende frøer. Det dugvåde græs og den friske luft gjorde dem godt. Så med ét fik alle fart på. Skibet ventede! Det blev lastet med bivoks, garvede læderhuder, tætpakkede. Og stakke af rensdyrtakker. Der var også råskind, de var ikke garvede og lugtede slemt. Især to af dem – bjørneskind. De lå nedsaltet, foldet sammen.

- Marcus, hvor skal vi hen?

- Først til øen mellem det store Vestland og Sjælland. De kalder det Gudme. Der er én dags rejse, hvis vi har god bøl. Mille, det her er et handelsskib. Kom med om bord.

Stærke roere fik dem i vej. Det var et imponerende syn. Ved kysten stod landsbyens børn og tog afsked. Når de store varder højt oppe så de Fyrstens Hirdmænd hilse dem med hævede lanser og stolte heste. Sejlspærringerne i fjorden blev åbnet, og de var til havs. Med god fart og kystnær sejlad nåede de Gudme. Der var mange skibe ved kajen. Et leben og virak af fremmede folk og handelsmænd. Kæmpestore trætønder blev slæbt på land og rullet af sted. Der var en råben og larm. Ved boderne kunne man få godt at spise og drikke. Der var mange rejsende langvejs fra. Nogle klædt i bukser, andre i kofter.

Marcus holdt vokstavlen godt skjult under sin kappe. De så sig omkring på havnen og gav sig god tid. Her kom skibe fra nord og syd. Deres skib fik særlig opmærksomhed, og imens det blev losset, gik Mille og Marcus op i byen forbi boderne, op til værkstederne, hvor der lugtede så godt. Her blev drejet trækar, snittet kamme, smedet værktøj, flettet kurve, og det mest spændende sted – her stoppede de op. Hos Perlemageren. Glasstykker i mange farver blev varmet op, trukket ud, smeltet sammen til de fineste perler. Da perlemageren så Milles smykke, nikkede han ærbødigt, fuld af respekt.

- Dit smykke er noget særligt, Mille.

- Ja, jeg forstår det Marcus – tusind blomster bærer jeg. Tusind sorger og tusind glæder. Jeg vil altid bære det!

De nåede frem til gudernes hal, og her ved alteret satte de et lys omkring de små gudefigurer. Nogle var af bronze, andre udskåret af træ. En stor og mægtig mand trådte frem af skyggen fra de enorme egestolper og hilste dem velkommen. Marcus rakte ham vokstavlen.

- Vær hilset, kære sendebude.

Han læste tavlen og blev tavs.

- I morgen skal et skib være parat til jer. Gå nu ud med jer og mor jer! Tag kapperne godt omkring jer. Jeg vil ikke have, at I skilter med jeres status. Fyrstens ord her på

tavlen fortæller mig, at I er på et vigtigt ærinde. Gå en tur omkring havnen. Den bedste saft bliver brygget dér, og smag også de salte sild. Hils fra mig, og I skal blive gæstebudt på alt, hvad I har lyst til.

Efter turen ved havet, stemningen ved havnen, lugtene fra boderne og lækkerbidder gik de trætte til ro.

- Mille, i morgen skal vi på havet. Så du, nede ved havnen – en kappeklædt mand – han holdt øje med os. Og ørnen, den er her endnu.

- Ja, Marcus – men vi har jo lovet!

- Hold om mig, vil du?

Næste morgen gik de om bord på et stort havskib, tungt lastet og ført af dygtige sømænd. Efter to dage over havet mod sydøst nåede de flodmundingen, og i en rolig havn lagde de til. De kom op til en by, hvor husene var kalket helt hvide.

- De har det samme tøj på som os, men se, Marcus, kvinderne bærer deres smykkenåle omvendt. Skal jeg dreje min, synes' du?

- Nej, Mille, lad vær'. Tag min hånd, jorden gynger under mine fødder efter den havtur. Så hellere ride!

Igen blev der udvekslet varer, og de skiftede skib. Over dem svævede ørnen. Marcus havde holdt øje med den, og agterude sad han, den kappeklædte.

- Mille, han er med os igen, og se når vinden tager i hans kappe. Se det glimter af guld.

- Har du træskrinet sikkert gemt?

- Ja, Mille, vi holder et vågent øje med ham.

Skibet gled stille gennem floden, og det blev varmere. Efter tre dage undervejs med gode pauser og tid til opdagelser ved kysten nærmede de sig deres mål.

- Nu må vi da være her snart.

- Ja, Marcus. Se deroppe på sletten går de heste, Fyrsten fortalte om, og der er broen. Nu ser jeg byen – tegltagene.

Fra broen blev de ad brolagte veje ført op til en villa. Den sirligt flisebelagte indkørsel var bevokset med eksotiske planter og duftende blomster. Høje, rødmalede søjler omkransede det hvide hus, og i døren blev de modtaget af den smukkeste kvinde. Fortuna bøjede sig ned i knæ og omfavnede dem.

- Velkommen kære børn, Mille og Marcus. Kom, kom med ind. I er varme og trætte.

Hun var smuk som nogen. Hendes hår var bundet op i en kunstfærdig frisure, og et florlet hovedklæde holdt fast med sølvnåle indrammede hendes ansigt. Hendes dragt af det letteste fintvævede hørstof var draperet i elegante folder omkring hendes smidige krop. Hun bar tunge guldsmykker og perlekæder – de tusind blomster, Millefiora!! På terrassen under søjlerne omkring atriumgården blev de budt på friske druer og kandiserede frugter. På bordet var sølvkander med kolde drikke og glashorn – et af dem var helt purpurfarvet, lillalysende. Det lå på en sølvbakke. Forhæng af tyndt stof blæste i vinden og gav skygge. Lyden af springvandet i den marmorbelagte gård kølede dem.

- Det er med sorg, at jeg må melde, at Fyrstens bror ikke er mere. Han døde i går. Sår og slid fra mange kampe for vores kejser tog hans liv. Jeg ved, I er kommet for at hente ham hjem.

Mille og Marcus lyttede med ærbødighed til hendes beretning. De blev afbrudt af en potetrippen på marmorgulvet, og en stor hund viste sig. Om halsen bar den et smykket halsbånd. Hunden gik træt hen og lagde sig for fødderne af Fortuna og slikkede hendes hånd.

- Ham her, han skal med jer. Han har i krige og kampe altid været ved hans side. Utrættelig og modig. Men se, hvor trist han er. Nu, hvor hans herre er borte. Han overlevede knap selv alle kampene. Se der, på ham er der mange ar, overalt ser I sporene efter krigene. Det er en stor kamphund. Kom, giv ham trøst og klap ham, det har han fortjent. De fik et kærligt blik af den store, muskuløse hund. Den sukke og lagde sig til hvile.

- Jamen, hvad med dig selv, Fortuna, og ham du elsker, din Fyrste i Norden?

- Åh, at se ham igen, at være hans, vil fuldbyrde den pagt, vores folk har givet hinan-

den. Mine slægtninge mod nord, hvor floden ender, står i stor gæld til ham. Handelsvejene langs floden er sikre nu, og byen blomstrer.

Hun blev stille.

- Mille, se! Ørnen er der, den svæver over gården.

I det samme trådte deres mystiske følgesvend ind. Han kastede den grove uldkappe af sig og dér i lyset stod han: Fyrsten med sin røde dragt kantet med guldbroderede silkebånd. Fyrsten og Fortuna mødtes i en omfavnelse, fulde af kærlighed. Mille måtte knibe sig i armen.

- Det er altså, som om vi er med i en film, Marcus!

- Hvis den slutter her ... Mille ...

- Nej, vil skal hjem igen. Marcus, Fyrsten kalder på dig!

- Kom herhen, Marcus. Har du skrinet? Sæt dig her. Åbn det.

I det smukke skrin foret med silke lå en guldring magen til den, Fyrsten bar. En orme-hovedring, smedet af de ypperligste kunsthåndværkere mod nord. Fyrsten satte den på hendes finger. Fortuna bød mange tjenere frem, og en af dem bragte en tung kolbeformet arming af det pureste guld til Fyrsten. Med værdighed og stolthed tog han den på armen. Så blev alle kaldt sammen.

- Marcus, kom, og du med Mille – I, mine trofaste sendebude, skal være vidner til denne forening. Fortuna og jeg skal være sammen fra nu af, og så længe vores jordiske liv varer vil vi ære og elske hinanden. Alle skal vide, at jeg vil bringe min elskede med os hjem.

De gik stille hen til husalteret og tændte to vokslys. I aftenbrisen smeltede de sammen.

- Fortæl os, Fyrste, hvorfor skjulte du dig, hvorfor rejste du ikke bare sammen med os?

- Kære børn, det kunne jeg ikke. Ser I, der er oprør i gang langt, langt mod nord. Handelsvejene til de store øer i Østerhavet er truet. Var jeg taget af sted med mit følge på det store skib, så havde det vækket mistanke. I ved jo nu, hvor hurtigt vokstavlerne kommer frem, bliver læst, og rygterne går. Forstår I, vigtige forhandlinger

er i gang, og de kunne lide skade, om de troede, at jeg sveg. At jeg forrådte dem, vores fæller, og hentede tropper hernede til nye krige. Nej, helt forklædt, anonymt, ville jeg hente min brud hjem. Og når vi er vel hjemme, skal vi feste. Alle storfyrsterne fra nord og syd er inviteret; vores fæller fra Gudme og vores fjerne slægtninge ved flodmundningen – de kommer, der er for længst sendt bud. Vi skal gravsætte min bror og så mødes for at besegle freden. Vi trænger til ro efter mange års kampe. I moserne derhjemme ligger tusinde sværd, hele hæres udstyr, lanser og pile. Vi ødelagde, knuste våbnene, brød dem sønder og sammen, bøjede dem, huggede i stykker! Og gav det hele til guderne med tak for sejren. Men den var bitter. Ja, det var en “Sejrens Triumf” ligesom i Rom – nu ved alle, at der bliver fred – den trænger vi til.

Mille kikkede på Marcus.

- Dit sår, det er fra et af de sværd i mosen, husker du, hvad urtekonen fortalte?

- Ja, Mille.

Marcus blev tavs. Han tog om sit halssmykke; varmen fra hans hånd fik duften af urterne til at sprede sig, og han faldt til ro. Marcus så op og kunne godt savne sin kikkert. Der var ørnen igen, den havde også fundet hvile ligesom ham og sad veltilpas på armen af en stærk, læderklædt falkoner i gården. Den blev fodret med råt kød fra nyslagede kyllinger og nød det efter den lange rejse. Den kikkede hen på Marcus og blinkede med øjet.

Fyrsten kaldte dem til sig.

- I morgen drager vi hjem. Vi må hvile nu. Vi klæder os som handelsfolk og tager det store skib hernede.

Mille kunne slet ikke koncentrere sig, hun havde fået øje på en kat højt oppe på tegltagets rygning. I et faretruende spring kom den ned imod dem. Elegant, spindende og kælesyg landede den foran dem på marmorgulvet.

- En kat, Marcus. Dét er lige, hvad jernalderlandsbyen derhjemme har brug for, ja, med alle de mus! Se, hun har mælk i patterne, der må være killinger et sted.

De fulgte efter katten, og dér omkring den hvide søjle kom et kuld killinger tumlende. De var lykkelige for at se deres mor.

- Kan katte tåle at sejle, Mille?, spurgte Marcus med et skævt smil.

Har du aldrig hørt om skibskatte?, sagde Mille. Ja, lad os spørge Fortuna, om vi må tage dem med – de vil gøre god nytte mod nord. At sove en gang til i en musefyldt halmmåtte, det gør jeg ikke igen. Og tænk på al det dyrebare korn. Såsæden. En nydelig musefænger – det er, hvad de har brug for i landsbyen. Kom, lad os sove nu. Se derhenne, to senge, redte, parate til os.

De drømte hver sin dejlige drøm. Mille så hestene for sig. Marcus så ørnen. De sov længe, længe og blev vækket af Fortuna. Det var tid at tage af sted. Fyrsten kom og bad dem klæde sig i uldtøjet. Alle smykker og værdighedstegn blev gemt og pakket ind i en tønde.

- Vi må rejse tilbage forklædte og skjule os som handelsfolk. Kom, nu går vi om bord!

Hunden sprang over rælingen. Dens prægtige halsbånd var blevet udskiftet med en læderrem. Den lagde sig ved sin herres kiste og ænsede ikke, at en kat med killinger forsigtigt blev bragt om bord i en kurv foret med uldstof. Turen hjem langs floden forløb i ro og mag. Snart nåede de flodmundingen igen. Fyrsten og Fortuna blev velsignet af deres slægtninge. De skiftede tøj. Turen mod nord ventede dem. De fik friske forsyninger og nye varer blev varsomt sat om bord. Skrøbelige glas, trætønder med vin, krydderier, silkestoffer, purpurbånd, rav og pergament.

- Mille, se der, på kajen – en stor hankat – den ser på os.

Den nærmede sig, og elegant sprang den om bord.

- Den vil med os – se, hvor beslutsom den er.

Natten var kølig om bord på skibet. Hankatten lå sammen med dem, den spandt og lunede dem på dækket. Det var fuldmåne og stjerneklart. De så op på Carlsvognen og Nordstjernen, der viste vej.

Efter et kort ophold i Gudme kom de til landsbyen igen. Denne gang overgik modtagelsen alle de andre. Flere heste og vogne stod parat.

- Tør du nu ride alene, Marcus? – den sorte dér er til dig.

- Mille, ét har jeg lært: respekt og tro på heste, men hjælp mig lige op, vil du!

Hesten stejlede, og Mille måtte stramme dens tøjler. Ørnen var over dem. Den skræmte hesten. Marcus tog om hestens hals og strøg dens man. Han holdt sin arm i vejret. Ørnen satte sig med kraft på hans arm og hvilede. Hesten bøjede hovedet tilbage og nikkede, som om den forstod alt. Og fremad gik det. Fyrsten bød sin elskede plads i en vogn smykket med sølvbeslag. Hunden løb bag dem. Det var godt for den at strække benene. Den fulgte sin herre. Da de nærmede sig landsbyen, sprang hankatten ud af vognen og ind mod de forsamlede. Der blev en skrigen og råben. Et rovdyr! Målbevidst styrede katten mod sit musebytte. Mille forklarede om katte og deres nytte og overrakte dem kurven med killinger. Børnene kom til, og snart var der gang i legen. Imens blev der tændt store bål alle vegne. Og nyslagtede får og geder blev sat på store spyd. Der blev slået hul på mægtige tønder med mjød og vin. Alle bukkede for Marcus, så højt på hesten.

- Mille, jeg er sikker nu. Jeg forstår, hvorfor du er vild med heste.

Mille sukede.

- Marcus, du er et naturtalent.

- Mille, hvis vi vågner af denne drøm, så tag mig med i skoven til hest.

- Ok. Vi har en aftale.

Efter festmåltidet sov de som sten, mætte og trætte. De vågnede først langt ud på morgenen. Fyrstens bror blev gravlagt langt derfra. Med i graven kom det purpurfarvede glashorn på sølvbakken, drikkeglas og guldringe – mad og drikke. Og hans følgesvend – hunden.

- Marcus, kom, de skal være alene nu – går du med ned til offermosen?

Ørnen hilste igen. De vendte sig om og så solen, varm og stærkrød, sænke sig bag husene. Månen var på vej op – de fandt hinandens hænder og gik stille og tankefulde ad den fasttrådte sti, ned ad bakken, igennem hegnet, forbi det gamle egetræ, hen mod mosen. Der var en kakofoni af fuglestemmer. Nattergalen sang, og langt ude på engmosen dansede tranerne. En tågedis omfavned dem. De stod stille sammen og fortsatte så ad stien ind i tågen.

- Mille jeg fryser igen, mit sår gør ondt. Hold om mig, vil du?

- Marcus, se, vi er tilbage! Du har dit gamle tøj på, og dér, se, der ligger din telefon.
- Mille, lad os droppe den fest i aften. Tag hjem med mig, jeg er træt. Du ka' overnatte hos os, hjemme hos mig. Hvis det er ok?
- Ja! Marcus. Er du så med på den ridetur i morgen?
- Ummm.....